

Forfl. t. L. om nogle Forandringer i Retspleien.

overtrædelse, at begjære Sagen paakjendt af en Nævningeret. Samme Besøielse tilkommer Aktor og den Myndighed, der beordrer Aktiouen.

§ 11.

Nævningeretterne beskædes af de samme Formænd og Retskrivere, som de øvrige Retter i første Instants, og desforuden af 12 Vægmcænd som Nævninger.

§ 12.

Nævningerne vælges paa samme Maade og for samme Tidrum, som ovenfor i §§ 7 og 8 er foreskrevet angaaende Valget af de meddømmende Vægmcænd.

§ 13.

Ved Retsmødets Begyndelse henvender Rettens Formand følgende Ord til Nævningerne:

„De skulle sværge ved Gud den almægtige og alvidende, at De i Sagen (Sagerne) mod N. N. med Trostaa vilde opfylde en Nævningss Pligter og afgive Deres Stemme efter Deres Samvittighed og bedste Vidende.“

Derefter siger enhver enkelt af Nævningerne, idet han opløfter de 3 første Fingre paa sin høire Haand:

„Dette sværger jeg, saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord.“

§ 14.

Rettergangsmaaden for Nævningeretter er den samme som den ovenfor i Kapitel I foreskrevet, kun at Hovedsagen altid skal forhandles mundtligt.

§ 15.

Naar Sagens Forhandling er sluttet, trække Nævningerne sig tilbage for at raadslaa, til hvilken Ende de mellem sig vælge en Formand. Nævningernes Raadslagning, under hvilken de ikke maa forlade deres Bærelse, og Sagen maa faae Afgang til dem, gaar ud paa, om den Tiltalte skal erklæres for „skyldig“ eller „ikke skyldig“.

Til at erklære den Tiltalte for „skyldig“ udfordres Enstemmighed herom inellem Nævningerne. Er saadan Enstemmighed ikke til Stede, erklære de den Tiltalte for „ikke skyldig“.

Naar Nævningernes Raadslagning er til Ende, vende de tilbage til Retslokalet, hvor den af dem valgte Formand da meddelex, om de erklære den Tiltalte for „skyldig“ eller „ikke skyldig“. Retskriveren antegner i Retsprotokollen Nævningernes Erklæring, og gaar denne ud paa „ikke skyldig“ er den Tiltalte dermed frifunden og, om han var arresteret, i Besiddelse af sin Frihed.

Gaar Erklæringen derimod ud paa „skyldig“, affiger Rettens Formand en Dom, ved hvilken han fastsætter den Tiltaltes Straf og øvrige Ansvar.

§ 16.

Appel af Nævningesager fter direkte til Høiesteret, men kan kun angaa den brugte Fremgangsmaade. Finder Høiesteret, at Behandlingen helt eller delvis ikke har været lovlig, kan Høiesteret ikjennde den, som har begaaet saadan Mvllighed, Straf og andet Ansvar og i fornødent Fald kassere den flete Behandling. I sidstnævnte Tilfælde kan Sagen gjenoptages paany for en Nævningeret. Finder Høiesteret derimod den brugte Behandling lovlig, stadfæstes samme, og det beholder da i det Hele sit Forblivende ved Nævningerettens Afgjørelse.